

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί' Αθήναι.

Έτος ένεννίητα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΟΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μερ όφορ ά θγαίνη.
κι' όταν έγω έπιναίνω — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θέ δέχομαι: — γιατί λεπτά δέν έχωμε.
και 'σαν Αθηναίον τήν πάλιν — και εις τήν αλοδακηνί.
και εις τήν Ελλάδα όλην — δίχως νάξω κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — πράγμα δωδεκα και μόνο.

γιά τά ένα όμας μέρη — δεκαπέντε και 'σά χήρ.
Κι' ένα φύλλο άν κρητή — έννις συνδρομητή.
κι' όποιο τόν παρ' δέν δίδει — θέ τόν πάγ μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μερ δεκάρα.

Μαίου τρίτη κι' είκοστή,
φέστα Βουλής ξεχωριστή.

Τρακόσα όγόντα κι' όκτώ,
και καύμα ήλιου φρικτό.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας έντός σάτος.**

Φ. — Έγώ μόν τώρα, Περικλή, άόρατος θά φύγω,
θέ πάω 'στην Κολοκυθού νά ξεποτσάσω λίγος,
και σαν γυρίσω άπ' εκεί καθώς καταλαμβάνεις
όρείλιες μερ ύποδοχη σπουδαία νά μου κάνην.

Π. — Μά πώς σου 'κάπνισα κι' αυτό :

Φ. — Κυτάξω, βρέ γαλντούπη,

πώς τώρα υποβίχονται τούς φίλους τού Τρικουπη,
πώς κάθε τόσο έρχονται με ζήτω και με είστασις
κι' ανάβουν και βεγγαλικά μες 'στης γαϊδουροζίστασις,
κι' άμέως μούλθε κατά νούν πώς πρέπει κι' εις έμέ
ν' αποδοθούν έκ μέρου σου ύποδοχη τιμαί.

Βλέπων λοιπόν ύποδοχάς τσοούτων Βουλευτών,
αυτά δε κι' άλλα, Περικλή, σκεφθείς καθ' έαυτόν,
άμέως άπεράσισα κρηφά ν' άναχωρήσω,
νά πάω 'στην Κολοκυθού και νά ξαναγυρίσω.

Π. — Καλήν άντάμωσι λοιπόν...

Φ. — Όρεβούαρ, κασιόη,

πηγαίνω 'στην Κολοκυθού ν' άπλώσω 'στό γρασιόι,
και μη χαμένο φαίνεται κι' έλεινό κουργιπί...
ύπόθεσις πώς Βουλευτής έβγήκα τού Τρικουπη,
ύπόθεσις πώς έρχομαι από τάς Έπαρχίας
μέ πρίπαι' και θριάμβον λαμπράς έπιτυχίας,
ύπόθεσις κοντελογής πώς έμαι τίλος κέτι
κι' όλο τόν κόσμο σήκωμε 'στό πόδι, βρέ σακάτη,

και μαζώξε τούς φίλους μας, άγνώστους και γνωστούς,
καμπόσους ρεμπισκιέρησις κι' άίργους αισιαστούς,
και σέ καρτσάσις βάλε τους νά φάνε καρτσάδα,
κι' όσους δέν έλθουν 'βρίσει τους και δώσε τους καρτσάδα.

Μή λησμονήσης, Περικλή, νά πάρη και παντήρασις,
μή λησμονήσης, Περικλή, νά πάρη και φλογίραις,
μή λησμονήσης, Περικλή, νά πάρη και μπουρόλα, κ
μή λησμονήσης φώσσερα, ρουκίταις κι' άλλα φώτα.
μή λησμονήσης τού λαού τήν ψήφον νά έξάρη,
μή λησμονήσης, Περικλή, και μουσική νά πάρη,
μή λησμονήσης κουμπουριαις και τά χρεϊώδη όλα
κι' ό λιγρόν και κοπετρον μπουρόλοτα και πιστόλα.
Νά γίνην μερ ύποδοχη πού κόσμος νά τραντάξη
κι' εις ύψη ύσθηώρητα ή δόξα νά πετάξη.

Π. — Όρα καλή... πρós χάριν σου θά θύσω, θ' άπολίσω,
και τάς παραγγέλις σου πιστώθ θά έκτελώσις.

(Ό Φασουλής κατά θυμέν μεγαλα μεμυρίσει
και πάει 'στην Κολοκυθού κι' εύθως ξαναγυρίζει
κι' έξαίρων; 'στην πρωτεύουσαν αίσίγεται όρμαίσις
έπι πυρίνου άρματα ως στρατηγός Ρωμαίος.
Τού γίνεται ύποδοχη πού είναι νά τραμάξη,
ό Περικλέτος έργεται μερ πλήθος 'σ' άμαξη.

διέρχονται δ' ἐρ' ἀμαξῶν ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
δ' Κώστας κί' ἄλλοι ρήτορες μὲν τὸν Μυριανθούσῃ.)

(Ψάλλει χορὸς ἐκ φίλων
μετὰ φωνῶν ποικίλων.)

Καλῶς τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
καλῶς τον καὶ καλῶς τον,
συμφάλλει τῶρα ὁ χερὸς
καὶ τῶν γνωστῶν κί' ἀγνώστων.

Καλῶς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς,
τὴν κρίμα, τὴν γιγασάδα,
ποῦ τρώει χάρισμα κί' ἡμεῖς
ὀλίγη καρποσάδα.

Τοὺς φαύλους ἀπεστόμωσε
μὲ λόγια λογικὰ,
κί' ὅλο τὸν κόσμον ἠρόλωσε
μὲ τὰ βεγγαλικὰ.

Μαῦρο ἐφώναξε κί' αὐτὸς
καὶ φόλα ἑστὰ τοιμπουρξια,
καὶ τώρα εἶναι λατρευτὸς
καὶ ρίχνομε κουμπούρξια.

Ἐμπρός, παιδιὰ, ἑστὸ σπῆτι του,
οὐρὰ τοῦ μεγαλιάνη, καὶ
καφέτη ἐστὴ μῦθη του
τὸ πρὸ βαρὺ λιθάνι.

(Ἀρχίζει μᾶρος ἡ μουσικὴ νὰ παίζῃ τοῦ καιροῦ
κί' ὁ Περικλῆτος προσφωνεῖ ἐκ μέρους τοῦ χοροῦ.)

Π.—Βλέπιε πῶς δὲν ἐξίγαχα καὶ μουσικὴ νὰ πάρω
καὶ τώρα θέλω τοῦ λαοῦ τὴν ψῆρον νὰ ἐξάρω.
Μεγάλον θάρρος εἰεῖξε καθεὶς καὶ παρρησιαν,
μεγάλην δ' ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆρος σημασίαν·
καὶ πρῶτον μὲν ἡ ψῆρος του φῶς φανερὰ σημαίνει
πῶς τώρα θὰ διορισθῶν οἱ πρὸ καιροῦ πικυμένοι,
δεύτερον δὲ πῶς ὁ καθεὶς διορισμὸν προσμένει,
καὶ τρίτον ὅτι θὰ παυθῶν οἱ νῦν διορισμένοι.

Αὐτὰς τὰς τρεῖς σηματοκτικὰς τῶντὸν σημασίας
ἐνίχει πάντα ἡ οὐστὴ τοῦ κυριάρχου ψῆρος,
κί' ὑπόσχεται διορισμοὺς κί' ἀνταμειβὰς πλουσίας
πᾶς Βουλευτῆς ἐρχόμενος μὲ κορδαμένον ὕψος.
Τοιαῦτα μὲς ὑπόσχεται καὶ ὄλος, τὸν ὅποιον
μετὰ φρονήματος κί' ἡμεῖς δεγόμεθ' ἀληθοῦς,
καὶ ὅστις ὡς ἀγέροχος Ἀφρικανὸς· Σικητῶν
εἰσῆλασε μὲ θρίαμβον ἐκ τῆς Κολοκυθῆς.

Ἴδων κί' αὐτὸς πῶς ἐρχονται μετὰ πομπῆς κί' οἱ ἄλλοι
καὶ ποτὰ πρὸς ὄλους γίνεται ὑπόσχη ἡ μεγάλη,
θίλων νὰ δεῖξη δὲ κί' αὐτὸς πῶς ἄγχα δὲν τρώγει
κί' ἐπιθωμῶν τὴν πρόσδοτον τοῦ κράτους κατὰ κόρον,

νέχου κί' οἱ καρποσέρηδες τὸ τακτικὸ ἀγῶγι
καὶ καταναλώσις πολλὴ νὰ γίνεται φασφῶραν,
κί' ὁ κόσμος πρὸς ὑποδοχὰς νὰ τρέχη πανικεὶ
καὶ καρποσάδα χάρισμα νὰ τρώει μερικεὶ,
ὑποδοχὴν παρήγγειλε κί' ἑμένα νὰ τοῦ κένου
κί' ἐγὼ γι' αὐτὴν ἐξώδευα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κί' ἐν ἀρνηθῆ τὰ ἐξοδα τῆς εἰστάς νὰ πληρώσῃ
δὲν θ' ἀρνηθῆ τὸ ζῦλο μου νὰ τὸν ἐμβαχλωρῶσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀντιφωνεῖ
κί' ὄλον τὸ πλῆθος συγκαίνει.)

Φ.—Εὐχριστῶ τοὺς φίλους μου ἐξ ὄλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαυτῆς ἔτυχα κί' ἐγὼ ὑποδοχῆς.
Ὅποιον ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆρος σημασίαν
ὁ ρητορεύσας πρὸ ἐμοῦ ἐξήγησεν εὐγλωττωσας,
καὶ σεὶ ἐκαταλάβατε τῆς ψῆρου τὴν οὐσίαν
καὶ τὸ Κουβέρο ἴδατε πῶς εἶναι εἶδος λῶτος.

Ἡ ψῆρος, ὡς ἐνόησα κί' ὅπως καθίνας ζέρει,
τὴν χώραν τὴν στομαχικὴν πολὺ ἐνδιαφέρει,
κί' ὅπως ἀέριον κλειστόν ἐκρήγνυται μὲ βρόντον
τοιουτοτρόπως κί' ἡ κοιλίαις πατριωτῶν πεινῶντων,
ἵπου ἀδίκως πρὸ καιροῦ ἐγέμικαν ἀέρα,
ἰσχάτως ἐξεραγῆσαν κί' ἰσείστη ὄλ' ἡ σφαῖρα.

Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκρήξιν τῶν φίλων κοιλῶν
ὀφείλονται ὑποδοχαὶ μετὰ συναυλιῶν,
κί' ἀλλαγμοὶ βροντοφωνοὶ μεθ' ἱερὰς μανίας
κί' ἐπικλήσις τῶν ἱερῶν τῶν ἔθνος καὶ τιμῶν,
καὶ πρόσδος κί' ἱμψύγωσις τῆς βιομηχανίας
μουρλότων καὶ βεγγαλικῶν καὶ πάντων τῶν ὀμοίων.

Γιὰ ἕδς πῶς μὲς κατήντησε τὸ ἄθλιο Κορδόνι
ἀπὸ καπνῶν βεγγαλικῶν ὁ κόσμος νὰ φλομώνη,
καὶ νῆρξεται κί' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοιούτου ὕψους,
ποῦ λίς πῶς τοὺς ἐλέφαντας ἐνίκησε τῶν Πέρων,
πῶς ἔλασε τὸν Γόρδιον μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ζέριου
καὶ κατετρόπωσε στρατοῦς πολλῶν δορυκτητόρων.

Εἰς ὅποιον μέρος ἐτραῖα παράποτα τριχάτους
παντοῦ γενναῖον φρόνημα εἰκρινὰ ἰσχάτως,
καὶ ὅστις γνωστῆς Κολοκυθῆς τὴν ἐξεγῆν ἀκόμη
σπουδαίως ἔθριαβευσαν οἱ καθεστῶτες νόμοι,
κί' ἀπεσπῆθη κίνδυνος πραγματικῶς μεγάλος
κί' ἐπαπαγαλῆς πολλὰ καθίνας παπαγαλῆς.

Τοὺς νόμους ἐξησραλίσαν ἡ κραταῖα σὰς ψῆρος
κί' ὁ Δελγηγάννης ἐκρυψε τὸ κοπετόν του ζέρος,
καὶ μόνος μὲ τὴν ρόμπα του καὶ μὲ τὸ σῶβρακὸ του
κλεισμένος μὲς ἑστὸ σπῆτι του θρηναῖ τὸ ριζικὸ του,
κί' ὁ Κορομάντζος καθέται καὶ τὸν περηγορεῖ,
τοὺς ἄλλους ἀνηγόμενος τοῦ Τσαῦρου Θεωδωρῆ.

Πέρσο' ἐκείνος ὁ καιρὸς, ποῦ ἠρώγαμε κουρεῖτα...

(Φωνάζουσι ζήτησιν μερικεὶ καὶ πέρπει μὲς ρουκέτα.)

Ξαπλωμένος ὅσπην Ἐληά
καρτερεῖ τὸν Βασιλεῖα.

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἄς πῖση κι' ἄλλη μίξι...
θὰ σὰς πληρώσουν δι' αὐτὰς τοῦ κράτους τὰ Ταμίαι.
Ἀσώτως ἐξοδεύετε 'στ' ἀμάξια καὶ 'στὰ φῶτα...

(Φωνάζουν ζήτω πρὸ πολὺ καὶ πέρτουν δῶ μπουρλότα.)

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἄς πῖσουν κι' ἄλλα τρία...
θίλει θυσίας καὶ πομπὰς θερμῆ φιλοπατρίας.
'Αν δὲν ἀνοίξουν, κύριοι, κι' ὀλίγων τὰ σακκούλια
μονάχα μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν θάφρονται κουκούλια.

(Πέρτουν καμπόσας κουμπουριὰς καὶ μερικὰ τρομπόνια.)

Φ.—Παρακκλῶ νὰ ρίξετε καὶ μερικὰ κανόνια...
τοῦ γένους τὴν ἀνάστασιν ὁ Φασουλῆς κηρύττει...
ζήτω κι' ἐγὼ κι' ὁ Μάιος κι' ἡ τοῦ Μαΐου τρίτη.
Τέλεια νίκη, θριαμβὸς, δὲν μένει πλέον ἄλλο.
τὴν φλόγα ποῦω μῆσα μου δὲν ξέρω πῶς δὲν ἔγλω.

Δὲν μὲ φοβίζει τίποτε καὶ τώρα καὶ ὅτὸ μέλλον,
οὐδέ κι' ὁ περιπόριστος πολλῶν σταφιδαμπίλων,
οὐδ' Ἀρουραίων πληρομνηὴ καὶ πτερωτῶν ἐντόμων,
ἀφοῦ ἐστερεώσαμεν τὸν σκελευθέντα νόμον.

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔγχευα λαμπρὰς ὑποδοχῆς.
'Στῆς δόξης τὸν κατήφορο τυφλοῦ σὰς ὀδηγῶ
κι' ἂν 'τύχαινε ἀνυπάνδρος νὰ βρισκώμαι κι' ἐγὼ,
ποῖός ξέρ' ἡ μαῦρη μοῖρα μου σὰν τί θὰ μοῦ 'μαγείρευε,
τί προικὰ θὰ τὴν ἔπειρα, τί νύφη θὰ μ' ἐγύρευε.

Σηκώσατε πρὸς χάριν μου τὸν κόσμον εἰς τὸ πόδι
καὶ μὲ στεφάνους ἔλθετε ἀνθῆες καὶ φρυτῶν,
διότ' εἰς μίαν σήμερον ὑπόσχην πομπῶδη
πάντες οἱ νόμοι κριμένται μετὰ τῶν προφητῶν.
Τρισμακαρίζω ἀληθῶς ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τοὺς ἀνυπάνδρους Βουλευτάς, τοὺς τόσον εὐτυχῆς.
'Ἐχετε ἀμάξια πρὸ πολλὰ ;... κι' ἡ νύφη πρὸ καλή...
πέρτουν μπουρλότα πρὸ πολλὰ ;... κι' ἡ προικὰ πρὸ πολλή...
ἀλλίως ἂν ὑπόσχῃ δὲν σοῦ γενῆ καθόλου
μένεις γαμπρός ἑπιλαχῶν καὶ πᾶς κατὰ ὀρθόλου.

'Ἐλατε νὰ περάσατε κι' ἐμένα τὸ Παλλάδιον
εἰς κάθε ὄρμον κεντρικὸν καὶ μῆς ἀπὸ τὸ Στάδιον,
κι' ὅλοι γρωστὸι μου κι' ἄγωνιστοι ν' ἀνοίξουν τὰ στραβὰ των
καὶ νὰ πιστεῦσουν Ἰσουργὸν πῶς θὰ μὲ ἔδω βαρβάτων.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 ὑποδεχῶν ἅς γεννηθῆ εὐγενεστάτη ἀμιλλα,
 ὑποδεχθῆτε δὲ καὶ ἐμὶ ὡσάν καὶ ἐγὼ νὰ φθάνω
 ἀπὸ τὰς γῶρας τῶν Μαλλῶν, τὰ Σῦσα, τὰ Γαυζαμηλα.

(Ἄρχίζει ὁ χορὸς
 νὰ ψάλλῃ ζωηρῶς.)

Κάμετε τόπον εἰ στραβεῖ
 εἰς τῶν Ρωμῶν τὸ χάριμα,
 κάμετε τόπον νὰ διαβῆ
 τὸ πυρινὸν τοῦ ἄριμα.

Βαρῶτε καὶ πλακόνει
 ἐκ τῆς Κελκυθῶς
 γεμάτος ἀπὸ σκόνῃ
 καὶ σκόρφων ὄρμαθους.

Ριζέτε καμμὰ ρουκίτα,
 κουμπουριάς καὶ καριφύλλια,
 ράνετέ τον μὲ μπουκίτα,
 παπαρούνας καὶ τριφύλια.

Ἐμπρός, χωρὶς νὰ ἐντραπῆς,
 ἴστων Κωνσταντοπούλου νὰ πῆς
 τοὺς νικητὰς νὰ λυπηθῆ
 καὶ ἀμέσως νὰ παραιτηθῆ.

Πλακόνου τόσος Βουλευταὶ
 καὶ ἐκείνος ἐπιμένει,
 καὶ οἰκνύνται εἰ νικηταὶ
 σὺν νῶναι νικημένει.

Εἰπέ του νὰ σκερθῆ
 σὺν νομιμόφρων γέρον
 πῶς ἔτσι θὰ βλαφθῆ
 τὸ γενιῶν συμφείρον.

Πῆς του νὰ μὴ μαζ ρέθῃ,
 ν' ἀφῆσ πῆς τάσσεια,
 γιὰτὶ δὲν χωρατεῖται
 καθόλου ἡ νηστεία.

Δὲν πρέπει πῆς ν' ἀργῆ
 ἀφοῦ γυρεύουν καὶ ἄλλοι
 νὰ γίνου Ἰγουργοὶ
 καὶ στίκου μὲ τὸ κιάλι.

Πῆς του αὐτὰ τοῦ χάχα,
 ποὺ ὄνειρεῖθ κόμμα...
 εἰ συγγενεὶς του τάχα
 δὲν γόρτασαν ἀκόμα ;

Μήπως δὲν εἰκονόμησε
 τὸν κάθε κουτσόδοτῃ ;...
 ἢ μὴ καὶ αὐτὸς ἐνόμησε
 πὼς εἶναι Πιτ τῶντοι ;

Τὶ ἄλλο ;... Ἰθουμάσθη
 τὴν τάξιν πὼς ἐκρατῆσε,
 καὶ Πιτ ἰπανουμάσθη
 καὶ ὡς Πιτ ἴστων πῆτα ἴπῃτῃσε.

Φ. — Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου δι' ὅλας τὰς θυσίας,
 ἀλλ' ὅμως μὴ βιάζεσθε περὶ τῆς Ἐξουσίας
 καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τῆς πείνας νὰ ψοφήσωμε...
 ἐπάγαμε τὸν γαϊδαρο καὶ τὴν εὐρὰ θ' ἀφήσωμε ;
 Ἡ σήμερον ἡ αὐρινὴ καὶ τὸ Πιτ θὰ τὰ κορδῶση
 καὶ τὸ Κουβέρο πρὸς ἡμᾶς τοὺς νικητὰς θὰ εἴσση,
 καὶ τότε πῆς τὸ γάλα του καθεὶς θὰ ἐκμυζήσῃ,
 ὅπου μ' ὀρεῖς λαργησιμούς καὶ ζῆση καὶ θὰ ζῆση
 καὶ ἂν ἡ Ἑλλάς πρῶρισται νὰ ζῆση καὶ θὰ ζῆση
 καὶ πᾶς πεινῶν πρῶρισται νὰ φάγῃ καὶ θὰ φάγῃ.

Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἴστω ἄριμα μου ἀνάβα
 καὶ εἰχῶς νὰ σὲ ὀρῆ κανεὶς πρὸς τὰ Πατήσα τράβα,
 καὶ ὅταν γυρίσης σὺν Θεῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἴσω
 μὲ τὴν αὐτὴν ὑπόδεχῃν καὶ ἐγὼ θὰ σὲ τιμῶσω.

(Ὁ Περικλῆς κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει ἴστω Πατήσα
 καὶ ἀπὸ τὴν σκόνῃ κάτωπαρος ἀμέσως ἐπιστρέφει,
 καὶ ἀνταποδίδει πρὸς αὐτὸν ὁ Φασουλῆς τὰ ἴσα
 καὶ μ' ἀγγυροφόλουα χλωρὰ τὴν κεφαλὴν του στρέφει.
 Καὶ ἀρχίζει πάλιν τελετὴ καὶ ὑποδεχῆ δευτέρα,
 τῆς τελετῆς τοῦ Φασουλῆ κατὰ τὴ λαμπροτέρα,
 καὶ λέγονται καὶ γίνονται τὰ ἴσα καὶ τὰ ἴσα
 καὶ κἀνὼς ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ ὀλίγα ροκανιόμα.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γράννης ὁ Τρικοῦπτης ἐκ τῶν ἀρίστων νέων
 καὶ Βουλὰφῶρος πρῶτης πλήρης ἀρχὸν γενναίων,
 ἠραδωνισθὴν τώρα μὲ κόρην ζῆλευτίν,
 ἴστων μὲ τὴν Πιπίτσα Χατῆ Ἀθανασίου,
 καὶ εὐρήκε ἡ Πιπίτσα τοιοῦτον Βουλευτὴν
 καὶ ἐκεῖνός κόρην οἴκου μεγάλου καὶ πλουσιού.

Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ὁδὸς συνιστῶ καὶ πάλιν
 εἰκονογραφημένην Μαυετικὴν μεγάλην.
 Τριάντης ὁ συγγράφας, ποὺ κἀμνεὶ τόσον κρότον
 ὡς ἱατρὸς τὰ μάλα καὶ μῦμνος ἐκ τῶν πρῶτων.

Γιὰ πῆνον ἐμβατηρίων ὠραίων ἢ Ἐλῆρ, ἢ
 τοῦ Μοντεζάντου ἔμπνευσις, δόκησι μουσικοῦ,
 ποῦ εἶναι μόνη δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειά
 καὶ οἱ κόποι του ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Ὁ Ραμκὸς γνωστὸν ὡς κἀνω — πῶς ἴστω σπῆτι μου ἀνίθη,
 ἴστων Νεάπολι ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ Ἰσοζοχίτο Σόδη, — καὶ ἴστω ἴστω λέβι τρεῖς ἴστω ἴστω,

μὲ Χιμίον μὲ μᾶνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὲ χῆρα ἰχθῶς ἴστων, — ποῦταν ἄλλατε μαζῆ.

Ἐκ τοῦ ποιογραφίου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσετίου νομοτοῦ, πολῶς.